

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: B. D., narozený X, bytem v ČR P.,
zastoupený: Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Milady
Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 7. 12. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2021, č. j.
OAM-746/ZA-ZA11-HA08-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 4. 11. 2021, č. j. OAM-746/ZA-ZA11-HA08-2021, rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

azylu (dále jen **zákon o azylu**); řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) téhož zákon zastavuje.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému zejména nesprávný a nezákonný procesní postup, jímž bylo porušeno právo žalobce na právní zastoupení. Žalobce měl uvedené pochybení namítat již ve vyjádření ze dne 1. 10. 2021, kdy vytýkal nezákonnost průběhu poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, neboť tento úkon proběhl, aniž by žalovaný právního zástupce o konání úkonu vyrozuměl, a to i přes informovanost žalovaného o zastoupení žalobce právním zástupcem. Z uvedeného dovodil žalobce porušení čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ČR (dále jen **Listina**). Za zhojené nepovažoval žalobce toto počínání žalovaného ani souhlasem žalobce s tím, aby tento úkon proběhl bez přítomnosti jeho právního zástupce (záznam ze dne 8. 9. 2021). Správnost takového postupu žalobce připustil za situace, kdyby byl jeho zástupce vyrozuměn a přesto se nedostavil. Žalovaný nemohl navodit situaci, kdy právního zástupce o úkonu vůbec nevyrozumí a poté vyžaduje od žalobce souhlas s konáním úkonu bez přítomnosti právního zástupce. Žalobce svému zástupci sdělil, že souhlas s provedením úkonu v jeho nepřítomnosti udělil za situace, kdy mu bylo sděleno, že pokud nebude souhlasit s provedením úkonu bez svého zástupce, nebude propuštěn z přijímacího střediska. Kromě nezákonnosti uvedeného postupu žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože, jak bylo výše uvedeno, totožně formulovanou námitku porušení práva na právní zastoupení uplatnil již ve svém vyjádření ze dne 1. 10. 2021, avšak žalovaný na ni v napadeném rozhodnutí nereagoval. Dále žalobce namítal, že bez přítomnosti zástupce nezkontroloval, zda bylo jeho vyjádření ze dne 8. 9. 2021 správně zaprotokolováno. Zástupce rovněž nemohl při úkonu doplnit svoje vyjádření. Proto žalobce prostřednictvím právního zástupce dne 1. 10. 2021 důvody žádosti o mezinárodní ochranu upřesnil a doplnil tak, že svoji žádost o mezinárodní ochranu odůvodňuje situací v Mongolsku související s pandemií koronaviru a výslovně jako důvod pro udělení azylu uvedl humanitární důvody. V souvislosti s tím považoval za nesprávný závěr žalovaného o irelevanci žalobcem nově tvrzených skutečností o změně situace v zemi původu. Nová skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu byla podle žalobce splněna. Stejně jako byla splněna i podmínka podle písm. b), jelikož mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Ačkoliv žalovaný uvedl, že žalobcem uváděné nové skutečnosti nenasvědčují, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu, svůj závěr nijak neodůvodnil, čímž jej učinil nepřezkoumatelným. Žalovaný se měl správně vypořádat s každou situací uvedenou v § 14a odst. 2 zákona o azylu a přezkoumatelně popsat, proč podle jeho názoru případ žalobce nespadá pod žádnou z těchto zákonem stanovených situací. Ačkoli § 11a odst. 1 zákon o azylu výslovně uvádí, že nové skutečnosti uváděné žadatelem mají být podřaditelné pod § 12 nebo § 14a téhož zákona, neznamená to, že by správní orgán nebyl povinen žádost posoudit i z hlediska splnění či nesplnění podmínek azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, což žalovaný neučinil. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 15. 12. 2021 žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s tvrzeními žalobce, neboť vzal při rozhodování v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. K tvrzení žalobce, že právní zástupce nemohl doplnit své vyjádření, žalovaný uvedl, že dne 22. 9. 2021 byl žalobce na základě substituční plné moci zastoupen paní Mgr. Michaelou Švihálkovou, která si vlastními technickými prostředky pořídila fotokopii spisového materiálu a potvrdila, že se vyjádří k doplnění podkladů v poskytnuté lhůtě a také tak 4. 10. 2021 učinila. Co se týče obavy žalobce z návratu do Mongolska z důvodu situace týkající se koronaviru, žalovaný konstatoval, že každý stát je nucen přijmout odpovídající opatření za účelem potlačení šíření koronaviru a ochrany zdraví obyvatel na svém území, přičemž s jejich přijetím a zejména uplatňováním nemusí občané vždy souhlasit, avšak musí je strpět. Žalovaný také poukázal na skutečnost, že mezinárodní ochrana je výjimečným institutem, přičemž některou z jejích forem lze udělit pouze z důvodů, které jsou zákonem přesně vymezené. Co se týče žalobce a tvrzených vazeb, které s rodinou v ČR má, byl žalovaný nucen konstatovat, že tyto skutečnosti nelze z hlediska mezinárodní ochrany považovat za relevantní (rozsudek NSS ze dne 9. 5. 2006, č. j. 2 Azs 177/2005 – 65 a č. j. 5 Azs 46/2008 – 71). Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť s tímto postupem vyjádřili oba účastníci řízení výslovný souhlas.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. V první řadě považuje soud za nezbytné posoudit námitku žalobce stran tvrzeného porušení práva na to být v řízení před správním orgánem zastoupen právním zástupcem.
8. Z tohoto pohledu se jeví jako esenciální časový sled událostí, s kterými se následně pojí předem zákonem předvídané konkrétní účinky. V tomto případě jsou podstatné tyto skutečnosti. Ke dni 6. 9. 2021 není ve spisu žádná informace o právním zastoupení žalobce jinou osobou, tj. žalobce je v řízení o žádosti nezastoupený a veškeré písemnosti či jiné úkony správního orgánu jsou toliko doručovány jen osobě žalobce. Tétož dne byla žalobci v souladu s uvedeným předána výzva k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Převzetí této výzvy stvrdil žalobce na dolní straně výzvy svým podpisem (čl. 4 správního spisu). Následně dne 7. 9. 2021 bylo žalovanému doručeno oznámení o právním zastoupení žalobce Mgr. Sedlákem (viz doručenka čl. 5 správního spisu). K tomuto dni se poté váží právní účinky zastoupení žalobce výše uvedeným advokátem a s tím spojené povinnosti žalovaného týkající se doručování a povinnosti jednat se zástupcem žalobce (srovnej § 20 odst. 2 správního řádu). Správní řád však již neobsahuje ustanovení, které by ukládalo žalovanému povinnost znovu doručovat listiny již jednou doručené samotnému účastníkovi řízení, a to ještě před oznámením správnímu orgánu o udělení plné moci

zástupci k zastupování v tom daném řízení. Ačkoliv právní zástupce žalobce v oznámení o převzetí zastoupení žalobce ze dne 7. 9. 2021 požádal žalovaného o vyrozumění o všech úkonech, které budou v řízení plánovány a konány, nezaložil tím žalovanému povinnost mu zpětně doručit výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 9. 2021. Bylo tedy zcela v režii samotného žalobce informovat svého právního zástupce o plánovaném provedení úkonu poskytnutí informací dne 8. 9. 2021. Jestliže tak žalobce neučinil a následně v průběhu úkonu souhlasil s jeho provedením bez přítomnosti svého zástupce, nelze takový postup žalovaného považovat za nezákonný, a již vůbec ne za rozporný s čl. 37 odst. 2 Listiny, jak tvrdí žalobce. K uvedenému soud připomíná, že žalobce byl držen v přijímacím středisku, kde měl přístup ke komunikaci se svým právním zástupcem, a to např. prostřednictvím telefonu.

9. Dále soud konstatuje, že v případě žalobce se jedná o druhé řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (opakovaná žádost), tudíž si musel být žalobce již vědom svých práv alespoň v tom rozsahu, že může trvat na přítomnosti svého právního zástupce, stejně jako že má uvést veškeré důvody, pro něž opakovaně žádá o mezinárodní ochranu. Ostatně tato tvrzení poté žalobce doplnil písemně, tudíž nebyl zkrácen v tomto směru na svých právech tvrdit rozhodné skutečnosti. Na tomto místě nemůže soud ani přisvědčit námitce žalobce ohledně tvrzeného nátlaku žalovaného na něj. Tvrzení o nátlaku na žalobce ohledně souhlasu s provedením úkonu bez přítomnosti jeho právního zástupce jsou jednak nepodložená a jednak mohl žalobce na přítomnosti svého právního zástupce trvat. Současně není ani jisté, v jakém kontextu byla tato údajně nátlaková slova míněna, byla-li skutečně vyřčena. V neposlední řadě mohl žalobce trvat na odložení provedení daného úkonu na jiné datum s tím, že do té doby kontaktuje svého právního zástupce. Dále na tomto místě soud připomíná, že řízení o mezinárodní ochraně je zahájeno až podáním žalobce, který by správně již v době podání měl mít jasno, z jakých konkrétních důvodů žádost podává, a nikoliv tyto důvody dále domýšlet za pochodu a součinnosti další osoby; takový postup může posléze navozovat dojem účelovosti a nedůvodnosti žalobcem tvrzených důvodů.
10. Tvrzení žalobce, že bez přítomnosti svého zástupce nezkontroloval, zda bylo vše správně zaprotokolováno, považuje soud za liché. Úkonu poskytnutí údajů k žádosti byla přítomna tlumočnice C.-A. S., a to pro překlad z jazyka mongolského. Tudíž žalobci nebránilo nic v tom, aby protokol a v něm zachycenou výpověď zkontroloval, popřípadě určité části připomínkoval. Žalobce nicméně žádné připomínky k protokolaci nevzněl, což stvrdil i svým podpisem na konci každé strany protokolu. Soud tedy nemá pochybnosti o tom, že protokol tak zachycuje přesná slova žalobce a jejich význam.
11. Napadené rozhodnutí, jak tvrdí žalobce, skutečně postrádá vyjádření žalovaného k vytýkanému porušení práva být v řízení před správním orgánem zastoupen právním zástupcem. Ačkoliv soud souhlasí s žalobcem, že se skutečně jedná o pochybení správního orgánu, který se k uvedené situaci v odůvodnění napadeného rozhodnutí měl vyjádřit, nepovažuje soud, i s ohledem na výše uvedené, toto pochybení za natolik významné, aby mělo vliv na rozhodnutí ve věci samé nebo jiným podstatným způsobem negativně ovlivnilo průběh správního řízení na straně žalobce.
12. Další námitka žalobce se týkala samotného ne/věcného posouzení jeho žádosti.
13. Za tímto účelem si žalovaný opatřil zejména podklady o zemi původu – Mongolsko, část spisového materiálu o předešlé žádosti žalobce o přiznání mezinárodní ochrany (včetně

rozhodnutí ze dne 14. 8. 2017, č. j. OAM-182/ZA-ZA-HA08-2017) a informace poskytnuté k aktuální žádosti, které následně porovnal a vyhodnotil.

14. Z těchto podkladů vyplývá, že žalobce v řízení o své předešlé žádosti uváděl jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany přání zůstat se svou rodinou v ČR a legalizovat si svůj pobyt.
15. V aktuálně podané žádosti uvedl žalobce tentýž důvod, a to přání setrvat v ČR se svou rodinou a legalizovat svůj pobyt na území ČR. Současně dodal, že jediná změna od předchozí žádosti je v tom, že jeho dcera má již české občanství. Následně dne 1. 10. 2021 dále doplnil důvody pro podání žádosti o tvrzení stran situace panující okolo koronaviru a její zvládání zde v ČR na rozdíl od Mongolska, kde zdravotnictví kolabuje a návrat by tak pro žalobce představoval vysoké zdravotní riziko.
16. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
17. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu *„Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
18. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*
a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
19. Dle § 11a odst. 4 zákona o azylu *„Ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přijatelnou.“*
20. Co se týče tvrzených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ohledně přání setrvat na území ČR s rodinou a legalizovat svůj pobyt, nezbyvá soudu než přisvědčit tvrzením žalovaného o neuvedení v tomto směru žádných nových skutečností ve srovnání s předešlou žádostí, v důsledku čehož nebyla splněna podmínka dle § 11a odst. 1 zákona o azylu o povinnosti tvrdit nové skutečnosti nebo zjištění. V této části tak soud potvrzuje správnost závěrů žalovaného o nepřijatelnosti žádosti. Rovněž soud podotýká, že tato část nebyla učiněna spornou ani v žalobě.
21. K nově tvrzené skutečnosti týkající se koronaviru v Mongolsku a jejímu podřazení pod některé z ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu soud sděluje, že se plně ztotožňuje se závěry žalovaného. Ačkoliv žalobce splňuje podmínky pro přijatelnost žaloby dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, nelze již za splněnou považovat rovněž podmínku dle § 11a odst. 1 písm. b) téhož zákona, blíže k tomu níže.
22. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by se žalovaný nevypořádal s důvody pro neudělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Ačkoliv je nutno poznamenat, že žalovaný mohl své závěry odůvodnit podrobněji, považuje i přesto soud odůvodnění napadeného rozhodnutí v této části za dostatečné a přezkoumatelné. Především považuje soud za výstižné závěry žalovaného týkající se účelovosti tvrzení

žalobce ohledně situace okolo koronaviru a zneužití této situace žalobcem za účelem legalizace svého dalšího pobytu. Žalobci musela být tato skutečnost, resp. další důvod jeho žádosti znám již v době poskytnutí informací dne 6. 9. 2021, nicméně uvedl pouze důvody zahrnující jeho rodinu a další pobyt na území ČR. Až po poradě se svým právním zástupcem žalobce „přispěchal“ s koronavirovým důvodem své žádosti. Dalším důvodem pro to domnívat se, že se ze strany žalobce jedná o účelová tvrzení, spatřuje soud ve výpovědi žalobce v rámci poskytnutí informací, kde uvedl, že žádné jiné změny od předchozí žádosti nejsou (vyjma státního občanství jeho dcery), tudíž žalobce nepovažoval tuto skutečnost za natolik palčivou a z jeho strany důvodnou, aby ji uvedl již při podání informací k žádosti; současně ji nepovažoval za překážku pro návrat do Mongolska. I přes uvedené závěry však musel žalovaný tato tvrzení žalobce stran koronaviru podrobit posouzení, zda se skutečně nemůže jednat o relevantní důvod žádosti ve smyslu § 14a zákona o azylu. V tomto směru považuje soud závěry žalovaného o původci hrozící újmy – vis maior – za přílehavé, neboť ve smyslu § 14a zákona o azylu jím může být dle § 2 odst. 6 zákona o azylu pouze *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Pro daný případ tak nebyly splněny předpoklady pro to, aby vůbec mohlo být uvažováno o udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Za tímto účelem je příhodnější volba mezinárodní ochrany ve formě azylu dle § 14 zákona o azylu, které se rovněž žalobce dovolává, k tomu ale blíže až dále v odůvodnění tohoto rozhodnutí. Rovněž soud konstatuje, že Mongolsko, stejně jako každý jiný stát, provádí veškeré možné kroky pro to, aby situaci okolo koronaviru na svém území dostalo pod kontrolu. Není dle názoru soudu ani vyloučeno, aby se situace v ČR zhoršila natolik, že ani zde nebude žalobci pomoc přístupná či bude srovnatelná s tou v Mongolsku. Nad to soud připomíná, že v současné době již existuje poměrně účinná ochrana proti koronaviru v podobě očkovacích vakcín, která může být žalobci aplikována i zde v ČR a jejíž účinky může poté žalobce využít právě i v zemi původu. Současně soud ve shodě s žalovaným podotýká, že situace okolo koronaviru postihla celý svět a dotýká se všech obyvatel planety, tudíž žalobcem předložené důvody nelze považovat za individualizované, neboť v opačném případě by musela být poskytnuta mezinárodní ochrana všem státním občanům Mongolska, což není sledovaný cíl zákona o azylu. Na tomto místě nelze ani opomenout uvést, že v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je břemeno důkazní a břemeno tvrzení vychýleno v neprospěch žalobce na jeho stranu. Žalobce nedoložil žádné důkazy pro podporu svých tvrzení, tudíž ani nelze jejich reálnost posoudit. Lze tedy na tomto místě konstatovat, že žalobce neunesl břemeno důkazní v části prokazování stavu kolabujícího zdravotnictví v Mongolsku a s tím spojenými dalšími nepříznivými následky pro žalobce.

23. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím „procesním“, kdy nedochází k věcnému posouzení žádosti, neboť nebyly splněny podmínky předcházející věcnému posouzení opakované žádosti, tj. zda je opakovaná žádost shledána přípustnou (§ 11 odst. 1 zákona o azylu). Ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu poté v případě nesplnění těchto podmínek (žádost je shledána nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu) vylučuje povinnost správního orgánu posuzovat splnění dalších podmínek pro udělení jiné formy mezinárodní

ochrany, byla-li shledána žádost nepřipustnou. Z uvedeného existuje výjimka přípustnosti žádosti (§ 11 odst. 4 zákona o azylu), jež zohledňuje i důvody žádosti nepodřaditelné pod § 12 a § 14a zákona o azylu, a to právě i např. ve formě humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Ačkoliv § 11 odst. 4 zákona o azylu přiznává správnímu orgánu možnost v podobě diskreční pravomoci, kdy může správní orgán z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou, není na tento postup žádný nárok. Namísto věcného posouzení žádosti, co do formy mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu, může správní orgán tedy rozhodnout, že jsou zde takové důvody zřetele hodné, aby odůvodňovaly posoudit opakovanou žádost jako přípustnou a ta byla následně znovu věcně posouzena v celém rozsahu, tj. ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, tedy i dle § 14 zákona o azylu. Nicméně, samostatné posouzení splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu, kdy nebyly splněny podmínky dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, není možné, neboť by takový postup popíral dikci § 10a odst. 2 zákona o azylu.

24. K přistoupení aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu žalovaný neshledal důvody zvláštního zřetele hodné. Ačkoliv bylo odůvodnění žalovaného o nepřistoupení aplikace tohoto ustanovení opět dosti skoupé, přes to z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku lze dospět k důvodům, pro něž žalovaný k jeho aplikaci nepřistoupil, stejně jako postup, na jehož základě k nim dospěl (str. 3-4 napadeného rozhodnutí). K uvedenému způsobu odůvodnění se vyjádřil i NSS ve svém rozsudku ze dne č. j. 5 Azs 199/2019 – 27 „[16] *K námitce stěžovatele týkající se možnosti aplikace § 11a odst. 4 zákona o azylu lze ve stručnosti uvést tolik, že se jedná o ustanovení upravující diskreční pravomoc žalovaného, který „může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou“. V případě stěžovatele žalovaný neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele (např. zdravotní či jiné), což prima facie odpovídá obsahu jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podstatné v tomto kontextu je, že žalovaný zkoumal a vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti, které musely být zkoumány jako údajné nové důvody tvrzené stěžovatelem, a které mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. Pokud přitom žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že případ stěžovatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausule pro mimořádné okolnosti, již je zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení; shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74.“ V tomto směru považuje soud také za výstižné tvrzení žalovaného, že koronavirus postihl v předcházejících měsících všechny státy světa a jejich obyvatele, a to včetně ČR, nejedná se tedy o natolik výjimečnou a zřetele hodnou skutečnost. Na tomto místě považuje soud za přílehlavý a inspirativní rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2007, sp. zn. 2 Azs 30/2007, jenž o problematice dostupnosti lepší lékařské péče jako azylovém důvodu pojednává „z článku 13 Evropské sociální charty ... plyne právo této osoby na určitou úroveň zdravotní péče, nikoli ovšem právo, aby tato úroveň byla zachována i po jejím opuštění ČR ... ani právo, aby se vyhnula nucenému opuštění republiky s odůvodněním, že by to vedlo ke snížení zdravotní péče jí poskytované. ... závazek v tomto článku obsažený [tak] nemá zásadně takovou povahu, že by k jeho porušení mohlo vést vydání stěžovatelky do země původu mající potenciálně nižší úroveň zdravotní péče než ČR.“ Z výše uvedených důvodů soud dospěl k názoru, že žalovaný se s důvody podřaditelnými pod § 14 zákona o azylu vypořádal dostatečně a v souladu se zákonem o azylu, když neshledal důvody pro*

přípustnost žádosti ani dle § 11 odst. 4 zákona o azylu a následné zhodnocení důvodů pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu.

25. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout dle § 78 odst. 7 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**), neboť žalovaný přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem prokázal splnění podmínek pro zastavení řízení o žádosti žalobce pro její nepřípustnost a současně se při vedení správního řízení nedopustil procesního pochybení, které způsobilo nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VI.

Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. ledna 2022

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně